

Európai
Önkéntes
Szolgálat

EVS

Európai Önkéntes Szolgálat

EVS

2012

EVS – Európai Önkéntes Szolgálat

Készült az NCSSZI – MOBILITÁS Országos Ifjúsági Igazgatóság,

Európai Uniós Programok Főosztály megbízásából

Szerkesztették: Csóka Dóra, Lovászi Attila, Tarján Enikő

Design: Kelényi Gabi

eurodesk

Válassz egy kalandot!

Az Európai Önkéntes Szolgálat (European Voluntary Service – EVS) a Fialok Lendületben Program (Youth in Action Programme) keretén belül 18 és 30 év közötti fiataloknak nyújt lehetőséget arra, hogy hosszabb-rövidebb ideig külföldön önkéntes munkát végezzenek. A Fialok Lendületben Program magyarországi megvalósítója és koordinálója az NCSSZI – Mobilitás Országos Ifjúsági Igazgatóság (a továbbiakban röviden Mobilitás).

Nem kell semmilyen előképzettség hozzá, nem feltétel a nyelvvizsga, a szakmai gyakorlat megléte sem: bárki lehet önkéntes. Önkéntesként egy társadalmilag hasznos, nonprofit tevékenységet végző szervezetnél dolgozhatsz. Rengeteg terület közül lehet választani: ilyen a környezetvédelem, az ifjúsági- és gyermekprogramok, a fogyatékkal élők vagy idősek támogatása, a kultúra, sport és művészetek. Fizetést nem kapsz, hiszen önkéntes szolgálatról van szó, de a Program fedezi a felmerülő költségeket (a nemzetközi oda-visszaút 90%-át, valamint teljes egészében a szállást, ellátást, helyi közlekedést, biztosítást, némi zsebpénzt).

Miért érdemes belevágni? Mert világot láthatsz, rengeteg élményt gyűjthetsz, kipróbálhatod magad egy új környezetben, sokat tanulhatsz (magadról, másokról, kultúráról és még nyelvet is). Mert barátokat szerezhetsz, önálló lehetsz, együtt dolgozhatsz másokkal egy társadalmilag hasznos, jó ügyért, és megismerheted a civil szférát.

Hogyan
lehetsz

EVS

önkéntes?

LÉPÉSRŐL LÉPÉSRE

1. lépés – Tájékozódj!

Gondold át, hogy miért szeretnél önkéntes lenni? Olvasd át a Pályázati útmutatót (www.mobilitas.hu/flp) és tájékozódj régi önkéntesektől.

2. lépés – Találj egy küldő szervezetet!

Az EVS programban akkreditált küldő szervezeteken keresztül lehet részt venni. A küldő szervezetek az önkéntesek toborzását, felkészítését, kiutazásuk megszervezését végzik, illetve kapcsolatot tartanak az EVS szolgálat ideje alatt a külföldön lévő önkéntesekkel.

Küldő szervezetet két módon találhatsz:

Kapcsolatba lépsz egy, a lakóhelyed közelében működő EVS küldő szervezettel. A magyarországi küldő szervezetek megtalálhatók az EVS adatbázisban: www.evstatabase.eu

vagy

Meggyőzől egy általad ismert, fiatalokkal foglalkozó civil szervezetet, hogy akkreditálja magát, mint küldő szervezet.

3. lépés – Találj egy fogadó helyet!

Az önkéntes szolgálatot egy fogadó szervezetnél (egyesület, alapítvány, közintézmény) kell eltölteni, ez biztosítja az önkéntes munkát. Az akkreditált fogadó szervezetek és projektjeik, a szervezetek elérhetőségével mind megtalálhatók az EVS adatbázisban: www.evstatabase.eu

4. lépés – EVS pályázat

Leendő önkéntesként kérdezz rá minden fontos részletre: hol fogok lakni? ki lesz a mentorom? heti hányszor lesz nyelvóráom? Ha a felek (küldő- fogadó- koordináló szervezet és az önkéntes) megállapodtak a részletekben, benyújtják a pályázatot egyikük Nemzeti Irodájához. NEM az önkéntes készíti el és nyújtja be a pályázatot, hanem az őt fogadó / küldő (akkreditált) civil szervezet.

5. lépés – Pályázati eredmény

A beadási határidőtől számítva körülbelül két hónapot kell várni a pályázat elbírálására és az eredmények megszületésére. A pályázat eredményéről küldő vagy fogadó szervezeted kap hivatalos értesítést, ők aztán tájékoztatnak téged is.

Bővebb információ a Mobilitás honlapján: www.mobilitas.hu/flp

befogadó

Pósfai Orsi

► Magyarország ◀ Oroszország

Küldő szervezet

Artemisszió Alapítvány Budapest

Fogadó szervezet

SFERA Oroszország

2011 október elején elindultam Nizsnyij Novgorodba, Oroszország egyik legrégebbi városába, hogy hat hónapot dolgozzak önkéntesként egy általános iskolában, fogyatékos gyerekekkel. Bár orosz szakosként már jártam korábban Oroszországban, ért azért pár meglepetés. Az odaút már eleve elég izgalmas volt, olyan igazi oroszos módon, moszkvai dugóval, vonat-lekéséssel. A város első pillantásra a sötétben kifejezetten ocsmány volt. Széteső panelházak, hihetetlen állapotban lévő ötsávos autópút (a város közepén), az aluljáróban futkározó patkányok és sehol egy fa. Szerencsére valamelyest számítottam erre, úgyhogy annyira nem viselt meg, ráadásul a lakás sokkal jobb volt, mint amit előre elképzeltem. Aztán másnap a többi önkéntessel és a koordináló szervezetemmel való találkozás erősen enyhítette az élmény traumatikus jellegét. A koordináló szervezetem, a SFERA mozgalom, kb. 20 önkéntessel dolgozott, akik mind különböző projekteken dolgoztak, a nagy többség gyerekekkel. Rengeteg különböző nemzetiség gyűlt össze, habár magyar egyedül voltam, kelet-európaiból is csak egy másik srác, egy horvát volt. Igazán csak az első nap az iskolában ijesztett meg. Korábban soha nem dolgoztam gyerekekkel, pláne nem olyanokkal, akik nem beszéltek magyarul és ráadásul fogyatékosok. Enyhe kifejezés, hogy pánikba estem. Nagy meglepetésemre a gyerekek voltak a legnagyobb segítség, ők voltak azok, akik, ha épp nem tudtam, hogy mi miért és hogyan történik, akkor elmagyarázták a dolgokat, ha nem értettem a szavakat, amiket használtak, akkor megpróbálták körülírni a mondandójukat, de leginkább abban, hogy azonnal befogadtak, és már második nap nagy ölelésekkel és mosolyokkal fogadtak. Emiatt nagyon gyorsan elmúlt a pánikom, és már a munkahelyemen sem éreztem magam egyedül. Az iskola maga is, Oroszországhoz képest mindenképp, egy viszonylag barátságos hely volt. Én a legtöbb időt a harmadik osztállyal töltöttem. A gyerekeknek különböző bajaik voltak, de a legtöbbnek egy nagyon speciális, izomsorvadásos betegsége volt, ami mindegyikükben máshogy nyilvánult meg. A legtöbbet fizikai módon tudtam segíteni, emelgettem azokat, akik nem tudtak járni, öltöztettem őket, sétálni mentem velük, de úgy tűnt, hogy ők azt értékelik a legjobban, ha az itthoni életemről, Európáról mesélek nekik – nyilván azért, mert a többségük még Novgorodon kívül sehol sem járt. Szépen lassan az élet minden területe kialakult, megvolt már a napi rutinom, tudtam kinek és hogyan kell segíteni, az önkéntes társaimmal összebarátkoztam, a várost is megismertem, és az orosz tudásom is rohamosan javult. A legkevésbé az öt hónapon át tartó havazást és a -20 fokot viseltem jól, de utólag már az is csak egy érdekes, oroszos aspektussá enyhült. Életem legsűrűbb és legtanulságosabb hat hónapja volt, és egyáltalán nem akartam hazajönni amikor vége lett.

Tóth Gergő

► Magyarország ◀ Litvánia

Küldő szervezet

Szimbiózis Alapítvány Miskolc

Fogadó szervezet

Jaunuolių dienos centras (JDC),
Panevėžys Litvánia

Amikor először hallottam az EVS-ről, még csak halvány elképzelésem volt arról, hogy melyik országban milyen önkéntes munkát is szeretnék végezni. Végül egy pozitív választ kaptam, egy litván, fogyatékos fiatalokkal foglalkozó napközi otthontól, így kicsit hezitáltam, hogy képes vagyok-e én ilyen feladatra, illetve hogy vajon érdemes-e Litvániába mennem, vagy várjak még, talán találok valami mást. Végül is úgy döntöttem, belevágok, és 10 hónapra a Jaunuolių dienos centras (JDC) önkéntese leszek. Panevėžysbe érve legelőször a szervezet dolgozóival és a másik 3 önkéntessel találkoztam, akikkel együtt laktunk. A perui Julioval, az orosz Vitával és az osztrák Lukassal nagyon jó csapatot alkottunk, egyikük sem volt szociális munkás, nekik sem volt több tapasztalatuk a sérült emberek terén, mint nekem. A közös nyelvünk az angol volt, a munkatársak közül 5-6-nál többen azonban nem beszéltek angolul, ezért volt fontos litvánul tanulnunk, meg persze a napközi otthonban lévő fogyatékos fiatalok miatt is. Az intézmény házi rendjével, az oda járókkal és ott dolgozókkal folyamatosan ismerkedtünk, és rengeteg segítséget kaptunk a beilleszkedésünket megkönnyítendő, még hivatalos beavatásunk is volt. Az intézményben nagyon szervezetten, modern és szép körülmények között, csoportokban folyt a munka, volt kézműves, informatikai, sport, konyha és háztartástan, kerámia, énekzene, színház és művészeti csoport. Mi ezekkel és az itt tevékenykedő sérült fiatalokkal fokozatosan ismerkedtünk meg, akik főleg közép- és súlyosan sérült, szellemi és testi fogyatékosok voltak, autisták, Down-szindrómások, hiperaktívak, mozgás- és látássérültek és még sokan mások. Ez talán ijesztő lehet annak, aki még nem került kapcsolatba ilyen emberekkel, de becsöppenve egy ilyen közösségbe teljesen más érzése támad az embernek: rengeteg szeretetet és törődést kaptunk, a légkör nagyon barátságos, otthonos volt, mintha kisgyermekek között lenne az ember, akik viszont különlegesen abból a szempontból, hogy nagyon összetartóak és ragaszkodóak. Bizony volt is mit tanulnunk tőlük, amit nem gondoltam volna az elején, mégpedig életfelfogásban is. Elutaztunk más tájakra is, megismertük Litvánia népi hagyományait, többek közt palacsintát vagy kenyeret süttöttünk a szabadban, kenuztunk, sport-, színház-, kulturális és zenei rendezvényeken és fesztiválokon vettünk részt a fiatalokkal, és bebarangoltuk az országot. A tíz hónap ott tartózkodás alatt valamennyire sikerült elsajátítani a litván nyelvet, megismerni egy más kultúrát és mentalitást, kipróbáltuk a stoppolást és a couchsurfinget, a szaunázást követő hóban fetrengést, rengeteg új baráttra és ismerősre tettünk szert, főleg litván fiatalok és Litvániában tevékenykedő önkéntesek személyében.

Gálos Adrienn

► Magyarország ◀ Görögország

Küldő szervezet

Várfok Alapítvány **Veszprém**

Fogadó szervezet

Zanneio Foundation of Children's
Protection and Education **Görögország**

A 2010-es születésnapom más volt, mint az eddigiek, ugyanis aznap indultam útnak Görögországba. Az EVS programnak köszönhetően januártól júliusig a Zanneio Foundation of Children's Protection and Educationnél önkénteskedtem.

A fogadó szervezet 6-18 éves fiúkat gondoz, a gyerekek gazdasági és szociális problémákkal küszködő családokból származnak. Itt teljes gondoskodást, oktatást, étkezést és szállást biztosítanak számukra. Az itt dolgozók nagy szeretettel fogadtak, a vendégszeretetük leírhatatlan. Rajtam kívül egy német lány és egy francia fiú önkénteskedett itt. Én a 6-12 éves gyerekekkel foglalkoztam délutánonként. Együtt ebédeltünk velük, majd elkészítették a házi feladatukat, uzsonna és utána szabadidő. Általában a könyvtárban játszottunk, vagy kint fociztak, vagy különböző foglalkozásokat tartottam nekik. Vacsora után pedig pizsama, fogmosás és játék lefekvésig. Délelőttönként és hétfőig szabad voltam. Athén központjától másfél órányira laktam, azonban az utazási idő nagyon függ a közlekedéstől. A közlekedés egyenlő a káosszal. Nem nagyon létezik menetrend, csak kiállsz a buszmegállóba, aztán valamikor majd csak jön busz.

Nagyon élveztem a görög nyelv tanulását. Amikor a gyerekekkel játszottam, rengeteg szót, kifejezést tanultam. Számolni magamtól megtanultam kártyázás közben. Különösen érdekesnek találom a testbeszédüket. A „cammogás” egy fejbillentéssel itt a nemet jelenti. Az igen pedig a uai = ne. Az első pár héten teljes kavardás volt a fejemben, ha azt hallottam, ne. Sokat nevtünk, hogy van, amikor egyszerre 3-4 nyelvet is használunk. Humoros volt, hogy ha nem tudtunk angolul egy szót, akkor kipróbáltuk a saját nyelvünkön, hátha ugyanaz a másik nyelven. Szóval egyszerre angol, német, görög, francia és magyar szavak is előfordultak egy-egy mondatunkban.

Itt igazán megtudtam mit jelentenek, és milyen nagy jelentőségük van ezeknek a szavaknak: haza, anyanyelv, kultúra. Különleges érzéssel töltött el, hogy magyar vagyok, ott értettem meg igazán, mit jelent ez. Valamint tisztelni országokat, a sajátodat és a másikat. És hát az eddig soha nem érzett honvágyat is megtapasztaltam. Természetesen voltak nehéz pillanatok, viszont ha ezekre most visszagondolok, büszke vagyok, hogy megküzdöttem velük.

Olyan helyzeteket teremt az élet külföldön, melyekkel nem találkozol itthon. Ezeket pedig szép ezüst tálcán kapod, amelyeket meg kell oldanod, talán ez helytálló definíciója a kihívásnak. Majd hirtelen rádöbben, hogy milyen egyszerűen megoldottad. Fantasztikus embereket ismertem meg, őket soha nem felejttem el. Ahogy mondani szokták lesz mit mesélni az unokáknak...)

Bertók Bertalan

► Magyarország ◄ Szlovákia

Küldő szervezet

Életfa Kulturális Alapítvány Békéscsaba

Fogadó szervezet

YMCA MZ NITRA, Nyitra Szlovákia

10 hónapig voltam önkéntes Szlovákiában 2009-ben. A fogadó szervezetem tulajdonképpen egy szabadidőközpont egy hatalmas nyitrai lakótelepen, Klokočinan. Ide a gyerekek általában délután jöttek a különböző klubokba, amiket szabadon választhatnak a szervezet kínálatából.

Talán azért ide jöttem, mert gyermekkorom óta szlovákul tanulok, és már többször is jártam Szlovákiában. Másik ok az volt, hogy elsajátítsam a hétköznapi, beszélt nyelvet.

Sajnos pályakezdő fiatalként nehéz volt elhelyezkednem a végzettségemnek megfelelő munkakörben. Úgy döntöttem, hogy a munkanélküliségemet hasznosan szeretném eltölteni, ezért jelentkeztem az EVS-re. Az elhatározásomhoz az is hozzásegített, hogy az itthoni önkénteskedésem alatt ismerkedtem meg a küldő szervezetemmel, az Életfa Kulturális Alapítvánnyal.

Mivel beszéltem az adott ország nyelvét, ezért minél több munkába igyekeztek bevonni. Például segítettem a különböző klubok lebonyolítását, mint a Sakk, Számítástechnika, Origami és Sport klub. Nyári táborokban is segítettem. Ha kellett, pályázatokat is figyeltem. Ezen kívül még iskolába is jártam, ugyanis a projekt előírja a kötelező nyelvi oktatást az önkéntesek számára. Mivel felsőfokon beszélem a nyelvet, ezért nekem úgy biztosították a nyelvi oktatást, hogy részt vehettem heti 4 alkalommal az általános iskola 9. évfolyamának szlovák nyelv és irodalom óráin, itt megismerkedhettem sok szlovák gyerekkel. Nehézség volt, hogy első hónapokban volt egy munkatársam, akivel nem jöttünk ki, de ezt a problémát a munkaidő-beosztással megoldottuk.

A legjobb dolog, hogy olyan barátságokat kötöttem Nyitrán, amik a mai napig élnek. Nagyon örülök neki, hogy olyan (nemzetközi) kapcsolatokkal rendelkezem, amikre bizton számíthatok. Ezzel kevés ember dicsekedhet.

Nyelvileg sokat fejlődtem, ugyanis velem nem angolul beszéltek, hanem szlovákul. Ez nekem sokat jelent, mert így könnyebben tudok tolmácmunkát is vállalni, mert megismerkedtem olyan szófordulatokkal, kifejezésekkel, amik még a szótárban sincsenek. Ezért is mentem ki hogy a beszélt nyelvet minél jobban elsajátítsam.

Majer Zsuzsanna

► Magyarország ◄ Ausztria

Küldő szervezet

Szociális Projektinkubátor, Közösségi Akció és Kutatás Alapítvány

Győr

Kindergruppe WasserFloh Kritzensdorf

Ausztria

Fogadó szervezet

18

19

Teljesen váratlanul jött a lehetőség, 2011. január közepén, hogy részt vehetek egy EVS projektben. Azt gondoltam, ez pont kapóra jön nekem, mert úgy éreztem, környezetváltozásra van szükségem. Így 2011. január 31-én indultam, és egészen pontosan 1 évet töltöttem kint egy ausztriai óvodában. Én azt mondanám, hogy kicsit olyan mindenem voltam. Felügyeltem a gyermekekre, elkészítettem a reggelit, ebédig játszottunk a gyerkőccel, sokszor rajzolással egybekötve. Délben segítettem az ebédet felszolgálni, majd utána takarítás következett. Délután sétáltunk az erdőben vagy a Nordsee környékén.

Nagyon toleránsak voltak, és igaz, hogy egy idegen, ámde elfogadó, támogató környezetbe csöppentem.

Ha nagy vonalakban nézem, akkor az a fajta humánus bánásmód, ahogyan hozzám viszonyultak, és a bizalmi légkör, amely általánosan is megfigyelhető Ausztriában, megerősített. A két képzés, ami az adott országban épp EVS-t teljesítő önkéntesekkel volt együtt, az egyik Bécsben, a másik Innsbruckban, sokat segített az önismeretem javításában és az eligazodásban. Az Innsbruckba tartó ötórás vonatút mindenképp felejthetetlen, az a látvány, hogy egy várost minden oldalról hegyek vesznek körül, akárhova is nézel.

A mindennapokban a gyerkőcök sok emlékezetes pillanatot okoztak, az, hogy mennyire lelkesek voltak farsangon, hogy ki minek öltözött be. Amikor kitalálták, hogy elvarázsolják egymást valamilyen házi vagy vadállattá egy közönséges faág segítségével, a közös focizások, a bújócskázás és a Dunába gázolás. Lehetetlen lenne felsorolni.

Az egy év külföldön való tartózkodásom alatt önállóbb lettem. Jobban megy a hivatalos ügyek elintézése, a pénz beosztása, valamint az önellátásom megszervezése is.

A legnagyobb tanulság számomra az volt, hogy valaminek a részesévé váltam, a szervezetnek a fennmaradását pedig elősegíthettem a mindennapi önkéntes munkámmal.

Egy számomra vicces élményt szeretnék megosztani. Egyik nap délután játszottunk az egyik kisfiúval, két ugrasztó megépítése és az autók sorban állítása között, kezembe véve egy mentőautót épp azt próbáltam meg eljátszani vele, hogy a helyszínre siet szirénázva. Nagy lelkesedéssel kezdtem el „ninózni” amikor is hirtelen arra lettem figyelmes, hogy Toni elkerekedett szemekkel és tátott szájjal néz rám, kb. olyan arckifejezéssel, mint, aki nem érti, mi van velem, talán meghibbantam? Majd egy határozott mozdulattal megfogva a mentőautót megmutatta milyen hangot is ad ki szirénázás közben „tütátá tütátá”. Még szerencse, hogy az állathangok legalább ugyanazok voltak mindkét nyelven...

Ruzicska László

► Magyarország ◄ Románia

Kirmer Anna

Küldő szervezet

Fogadó szervezet

Magyar Református Szeretetszolgálat-
Önkéntes Diakóniai Év Programiroda
Budapest
Fundatia Crestina Diakonia
Románia

2011. október 2-től 2012. július 31-ig láttunk el önkéntes feladatokat a kolozsvári Diakónia Keresztyén Alapítvány szociális gyermek-programjában Kolozsváron, illetve egy hónapig a városhoz közel fekvő faluban, Mérában. A mindennapi tevékenységünkhöz tartozott Kolozsváron, hogy a programban részt vevő alsó tagozatos 15 gyermek számára délutáni foglalkozást tartunk. Az idő nagy részét házi feladatok megoldásában való segítségnyújtás tette ki, majd szabadtéri játékokra került sor. A tanév során két alkalommal került sor családlátogatásra, karácsony előtt élelmiszercsomagokat is osztottunk. Szerveztünk egy-egy alkalommal városnéző túrát, színház- és kiállítás-látogatást is.

ANNA: A gyerekekkel való foglalkozás során sok pozitív visszajelzést kaptam tőlük. Például március elsején (romániai hagyomány, hogy ilyenkor ajándékkal lepik meg ismerőseiket, „márciuska” az ünnep neve) sokan leptek meg apró, figyelmes ajándékokkal közülük. Sokat jelentett, hogy a tanév végén az egyik anyuka megköszönte a munkánkat, és meglepett, amikor személyesen hozzám szólva elmondta, hogy kisfia számára mennyit jelentett, hogy egyénileg is foglalkoztam vele.

Nagyon sok élmény kapcsol össze az önkéntes társaimmal, számos gyönyörű helyre közösen jutottunk el az országban, közös főzéseket, filmnézéseket szerveztünk.

Fontos volt számomra a tíz hónap alatt, hogy éreztem: hasznos és tevékeny lehetek. Ugyanakkor meg kellett tanulnom kijelölni a határaitam és kiállni a véleményem mellett.

Úgy érzem, hogy nyitottabb és elfogadóbb lettem, és megtapasztaltam, hogy a nyelvi, kulturális akadályok sokszor nem is képeznek olyan erős válaszfalakat, mint azt korábban gondoltam.

Bátrabban vállalom feladatokat, mert kipróbálhattam magam egy számomra szakmailag is fontos területen, és a kreativitásom fejlesztésére számtalan lehetőségem adódott.

LÁSZLÓ: Úgy érzem, hogy magamat meghaladva vettem részt a Méra napokon, ami egy falunap volt, és 150 fő részére főzhettem. Nekem ez nagy eredmény volt, mert a szervezet vezetője is elismerte.

Nagyon sokat fejlődtem türelemben, és a másokkal való együttműködésben is. A gyerekeket más szempöngből tudom nézni.

Az hogy gasztronómiailag elismerést kaptam, külön bizonyítja a fejlődést. Hatalmas élmény volt az egész 10 hónap, amit kint tölthettem, nagyon sok barátot ismerhettem meg, mind az önkéntesek, mind a szervezet vezetői közül, ami nekem sokat jelentett.

Hankovszky Dóra

► Magyarország ◀ Olaszország

Küldő szervezet

Tegyünk Együtt az Ifjúságért Alapítvány
Budapest

Fogadó szervezet

SOS Villaggio di Mantova
Olaszország

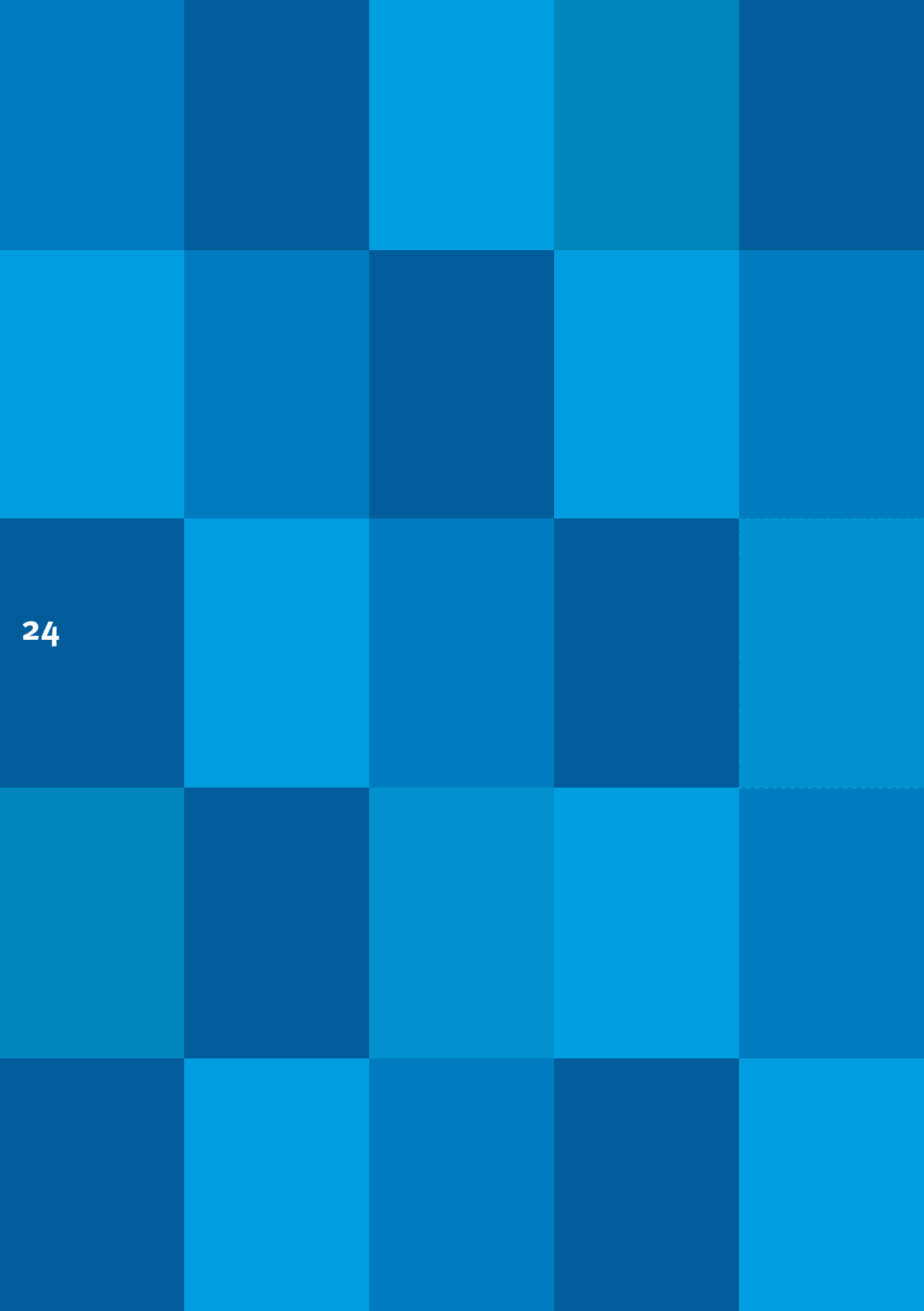
Az EVS önkéntes szolgálatom alatt az SOS Gyermekfalu nevelője voltam az észak-olaszországi Mantovában 2011. szeptember 1-től 2012. augusztus 31-ig. Életem legnagyobb kihívása volt, amiből annyi mindent tanultam, amit az iskola sok-sok év alatt sem tudott megtanítani. És én pontosan ezt vártam el, amikor jelentkeztem.

A Gyermekfalu első önkéntese voltam, senkinek nem volt ötlete, mit kellene csinálnom, így az első 3 hónap nagyon kemény kihívások elé állított. Csak címszavakban: szervezetlenség, tanácsstalanság, a zsebpénz rendszeres kérése, nyelvi nehézségek, emiatt felületes emberi kapcsolatok, honvágy. Néha nagyon haza akartam jönni. Aztán a karácsonyi szünet után mindenki megtalálta a helyét! A feletteseim rájöttek, képes vagyok megbirkózni a rám bízott feladatokkal. Egyre jobban beszéltem olaszul, lettek barátaim, kinyílt a világ. És az 5 hónapot késett „on-arrival” tréningen szerzett hasznos tudás csak tovább könnyítette a dolgomat.

Gyerekekkel dolgozni nem egyszerű, de a jutalom mindig nagyon magas! Elnyerni olyan kisemberek bizalmát, akik eddig minden felnőttben csalódtak, sok időbe telt, viszont amikor maguk közé fogadtak, minden sokkal könnyebben ment. Lényegében „csak” annyi volt a feladat, hogy a hivatásos nevelőkkel családi légkört biztosítsunk nekik, amiben én a nagytestvér szerepét igyekeztem betölteni. Hat „kistestvéremmel” a napi rutin a következőképpen alakult: reggel elvittem őket a suliba illetve oviba, délután hazahoztam őket, ebédeltünk, elvégeztük a házimunkát, majd tanultunk és játszottunk, este pedig fürdés, vacsora, alvás volt a program. Az én dolgom az volt, hogy biztosítsam ezen folyamatok zökkenőmentes lezajlását, és a megszokott rutinba némi izgalmat csempésszek. Utóbbit sok játékkal, rajzolással, kézműves ügyeskedéssel, szabadidős programok, házon kívüli elfoglaltságok szervezésével próbáltam megvalósítani.

Én kifejezetten szakmai tapasztalatszerzés céljából jelentkeztem a programra, és ebből a szempontból is nagyon elégedett vagyok. Részt vehettem a nevelőknek szervezett továbbképzéseken, tevékeny részt vállaltam az adminisztrációban, rendszeresen jelen voltam az otthon ügyeit megvitató értekezleteken, így teljes betekintést nyerhettem egy gyermekvédelmi intézmény működésébe.

Az EVS-ről azt gondolom, az összkép jórészt az önkéntes hozzáállásától függ. Ha valaki úgy indul el, hogy szeretne pár hónapot kirándulgatással tölteni, ismerkedni, és minden este bulizni, az nem fog csalódni. Ellenben ha valaki dolgozni kíván, tapasztalatot szeretni, mindeközben bővíteni a látókörét, egy új kultúrába belemerülni, - igaz, ez a nehezebb, több erőfeszítéssel járó változat – a végén ő is elégedetten fog hazatérni.

globális

Boruzs Dóra Anna

► Magyarország ◀ Törökország

Küldő szervezet

Fogadó szervezet

Messzelátó Egyesület
Budapest

Third Eye Association of Mediterranean
Törökország

EVS projektem fő témája a környezetvédelem, azon belül is a tengeri teknősök élőhelyének megmentése. Munkánkat a tengerparton végeztük, egy Kazanlı nevű faluban. Fő feladatunk a partszakasz tisztítása és tisztán tartása volt, például szemétszedéssel, illetve éjszaka az újszülött teknősök segítése. 2012. július 25-től szeptember 22-ig tartott az EVS-em.

Persze mivel ez nem nyaralás, hanem önkéntes munka, sok nehézséggel is jár. Elsőként mindenképpen a nyelvet említeném, mert számomra az volt a legnagyobb hátráltató erő. Ugyanis én hiába beszélek egész jól angolul, ha valaki más a csapatban nem, az problémákat okozhat. Ezen felül persze ott vannak még a kulturális különbségek, hogy ki mihez szokott otthon: hihetetlen, hogy a legtöbb alkalommal a probléma forrása valami jelentéktelen apróság volt, mint egy asztalon hagyott alsónadrág vagy egy másképpen elkészített ebéd.

De azért persze nem csak bonyodalmakból áll az EVS. Csodaszép pillanatokot töltöttünk együtt, a tengerél vagy akár krumplipucolás alkalmával is. Az, hogy ketten együtt főztek, és persze megy a bolondozás (mert különben az idegfrász kerülgetne, hogy már megint 14 emberre kell főzni), és aztán csak jönnek a viccek és csak nevettek és nevettek. Vagy amikor csoportosan kirándultunk a közeli hegyekben. Az a rengeteg csoda, amit akkor láttunk... Ugyanúgy, mint a konfliktusoknál, legtöbbször a legkisebb apróságokból lesznek a legszebb emlékek, mint egy kellemes beszélgetés az erkélyen, vagy ahogy meglátsz egy aprócska teknőst eltévedve a homokban, és persze azonnal a segítségére sietsz.

Mi persze nagyon jóban lettünk a szomszédokkal is, és az a hatalmas mennyiségű szeretet, amit tőlük kaptunk egész életünkben kísérni fog. Ahogy önzetlenül bármiben segítettek, kedveskedtek, próbáltak beszélgetni. És persze az eltöltött 2 hónap alatt nagyon sokat fejlődött a kommunikációs készségünk: angol és török nyelven is, és a testbeszéddel és mutogatással történő társalgásokban is.

Sokat segít az EVS önmagunk megismerésében, hiszen meg kell tanulunk bánni más szokásokhoz és kultúrához szokott emberekkel, ahhoz pedig kitartás és türelem kell, nem is kevés. Fejlődik az alkalmazkodási készségünk, illetve a házimunkában is nagy fejlődést lehet elérni, mivel alapjában véve nem sok emberrel történik meg élete során, hogy 2 hónapon át heti egyszer 10-14 emberre kell reggelit, ebédet és vacsorát készíteni, majd persze mindent elmosogatni, feltakarítani.

Úgy gondolom, hogy az én életszemléletemen ez a lehetőség nagyon sokat változtatott, sokkal erősebb, türelmesebb és kitartóbb lettem, és úgy érzem, találtam magamnak egy ösvényt a jövőm felé.

Blog: www.miriszir.blogspot.com

Almási Krisztián

► Magyarország ◀ Izland

Küldő szervezet

Helpi Kecskeméti Ifjúsági Információs és
Tanácsadó Iroda **Kecskemét**

Fogadó szervezet

Sveitarfélagið Skagafjörður – Hús
Frítímans **Izland**

2010 januárjában utaztam Izlandra, és pontosan fél évet töltöttem a Reykjavíktól 300 km-re észak-keletre fekvő Sauðárkrúkur nevű kisvárosban. Gyermekkorom óta szerettem volna huzamosabb időt eltölteni az északi sarkkör közelében és bőrömön érezni a csípős szelet, hetente többször gyönyörködni a sarki fényben és felcserélni a város zaját, koszát és romlottságát a természet csendjére, tisztaságára és érintetlenségére. Az EVS kínálta számomra a legkiszámíthatóbb és legbiztonságosabb keretet: tudtam hová megyek, meddig maradok, kik és milyen tevékenységek várnak rám, és kétség nem fért hozzá, hogy megfelelő szállás és ellátás biztosítja a mindennapi komfortérzetemet. Hihetetlen úti élményeket szereztem, a véletlen szerencsének köszönhetően eljutottam Izland legeldugottabb észak-nyugati csücskébe, a már-már megközelíthetetlen Ísafjörður városába, láttam gejzíreket és óriási vízeséseket, a lakásomtól pár percre lévő tengerparton delfint és fókát, ittam patakból, ettem szárított halat, nyers cápahúst, rengeteg birkát és egy kis lovat is. A projektem kellős közepén kitört az Eyjafjallajökull jégtakaró alatt megbúvó vulkán, amely a fél világot megbénította, csak épp Sauðárkrúkurban nem okozott semmiféle problémát... Nehézséget talán az időjárás és a helyiek megközelíthetlensége okozott, de végül csak megnyíltak a legzárkózottabbak is. A munkatársaim és a bolti eladók is egyre barátságosabbak lettek, főleg azután, hogy bekerültem egy helyi zenekarba dobosként, és az egyik garázs-videónk felkerült a YouTube-ra. Megtanultam pozitívan kezelni a legváratlanabb helyzeteket egy idegen nyelvi környezetben, megtanultam kicsit izlandiul és megtanultam aludni éjszakai napsütésben.

Előttem az öböl. Mögöttem egy irdatlan nagy hegy. Egy köpésre az északi sarkkör. Izlandon vagyok. Egy eldugott északi kisvárosban. Letaglózva a látványtól és kiteve az időjárás szélsőségeinek. Ahol egy nap alatt lepörög egy komplett évszak. Hajnalban még a hóvihar akarja lebontani a fejem felől a tetőt, délből már olvad, délután pedig pólóban viszem ki a szemetet. Sauðárkrúkur – habár valóban kicsi város – semmiben nem szenved hiányt. Van iskola, kórház, bolt, benzinkút és hamburger is. És ifjúsági klub, szabadidő centrum, vagy, ahogy nálunk jobban szeretik: közösségi tér. Konkrétan a tengerparton. Az ablakok a vízre néznek és a megunthatatlan fjordokra. A házat Hús Frítímans-nak hívják és Olaszországból kitelepült vezetője döntött úgy, hogy támogatást szerez önkéntesek fogadására. A projektem fő profilja a környéken élő bevándorlók ügyének felkarolása. Amellett, hogy próbáljuk lekötöni a szobában focizó nyughatatlan gyerekeket, helyes irányba terelni a lézengő tinédzsereket és meguzonnáztatjuk a kártyázni betérő öregeket, helyet kívánunk adni az izlandiaktól gyakran elszigetelődő migránsoknak is.

Koppány Judit

► Magyarország ◀ Kolumbia

Küldő szervezet

Artemisszió Alapítvány Budapest

Fogadó szervezet

ICYE Colombia (fogadószervezet)
és Asociación Cristiana de Jóvenes (projekt) Kolumbia

Első és harmadik világ, fejlett és fejlődő országok, globális Észak és Dél: ezekkel a fogalmakkal gyakran találkozunk a globális egyenlőtlenségek kapcsán. Amikor 2012 februárjában megérkeztem Kolumbiába, hogy ott 6 hónapot töltsék el, mint EVS önkéntes, a személytelen statisztikák hirtelen testet öltöttek. Még mindig emlékszem arra a pillanatra, amikor első alkalommal értekeztem meg Bosaba, a főváros délnyugati csücskében fekvő szegénynegyedbe. Annak ellenére, hogy a kelet-magyarországi falvakat járva már korábban is szembesültem kilátástalan helyzetekkel, a bogotai szegénység extrémítése sokkolóan hatott.

Kinti szervezetem, az Asociación Cristiana de Jóvenes ebben a társadalmi közegben működik. Céljuk az, hogy olyan ifjúsági vezetőket támogassanak, akik hosszú távon saját közösségük jobbításáért tesznek. A gyakorlatban mindez azt jelenti, hogy informális ifjúsági csoportokat hoznak létre, amelyek valamilyen közös tevékenység, művészet, sport köré szerveződnek. A csoportok vezetőinek képzést biztosítanak és biztatják őket arra, hogy részt vegyenek a különböző politikai és közösségi fórumok döntési folyamataiban. Önkéntesként ebbe a munkába kapcsolódtam be. Angolt tanítottam, segítettem a mindennapos irodai feladatokban, foglalkoztam pályázatfigyeléssel, és gyakran egyfajta kulturális nagykövet szerepében találtam magam, hiszen a fiatalok részéről záporoztak a kérdések Magyarországra és Európára vonatkozóan.

A kint töltött hat hónap alatt azonban sokszor reménytelennek éreztem a helyzetet. A problémák komplexitását és mélységét látva gyakran éreztem azt, nem adok eleget. Mit ér(t) az otlétem? Csupán egy csepp a tengerben... Végül arra a következtetésre jutottam, hogy az önkéntes szolgálatom vége egy hasonlóan fontos küldetés kezdetét kell, hogy jelentse. A gerillaharcokról, drogkereskedelemtől szóló híradások a kolumbiai helyzetet sokszor izolált problémaként ábrázolják, és kevés szó esik az európaiak szerepéről, a közös felelősségről. A konfliktus fennmaradásának egyik fő oka, hogy a vidéki kistermelők, akik jelenleg a kokatermelésben érdekeltek, nem rendelkeznek valódi alternatívával. A helyzet megváltoztatásához mindannyian hozzájárulhatunk. Személyes szinten, fogyasztóként például méltányos kereskedelemről származó termékek vásárlásával garantálhatjuk, hogy a termelők megfelelő bért kapjanak alternatív termékek árusításáért. Volt EVS-önkéntesként még egy misszióm van, személyes feladatomnak érzem, hogy felhívjam az emberek figyelmét Kolumbia vibráló kultúrájára, lenyűgöző zenei változatosságára, paradicsomba illő természeti kincseire, és legfőképp a helyi emberek hihetetlen kedvességére. A negatív sztereotípiák ledöntésével tudok még valamennyit visszaadni abból, amit a hat hónap alatt kint önkéntesként kaptam.

Blog: kolagep.wordpress.com

Deák Dóra

► Magyarország ◀ Olaszország

Küldő szervezet

Fekete Sereg Ifjúsági Egyesület

Nagyvázsony

Fogadó szervezet

CESIE – Centro Studi ed Iniziative

Europeo **Olaszország**

Palermóba, Szicíliába 2011 októberének végén érkeztem, és először hosszúnak tűnő kilenc hónap várt rám. Önkéntes pályafutásom során több szervezetnél is dolgoztam. Mivel a projektben több EVS önkéntes is részt vett, többnyire csapatban dolgoztunk. Egy anti-maffia szervezetet, a Libera-t népszerűsítettük (angol nyelvű kiadvány és dokumentumfilm készítése, interaktív mozi-estek, standok rendezvényeken), illetve a Moltivolti Capovolti nevű, felelős turizmus profilú szervezet csapatában kaptunk helyet.

A szervezet munkájának tanulmányozása és weblapjuk lefordítása után lehetőséget kaptunk, hogy több önkéntessel egy projekt-csapatot hozunk létre, és különböző ötleteket dolgozzunk ki, jótékonysági rendezvények és egy workshop kivitelezésén ügyködtünk.

A CESIE szervezeténél megbíztak, hogy tanítsak angolt és olaszt senior önkénteseknek, és fogyatékos központokban időnként interkulturális játékokat szerveztünk a bentlakóknak.

A legbüszkébb mégis a saját projektjeimre vagyok. Májusban egyhetes workshopot vezettem a bevándorlás és integráció témakörében helyi, illetve külföldi résztvevőkkel, júniusban pedig egy nagyszabású jótékonysági estet szerveztünk az önkéntesekkel egy multi-etnikus óvoda megmentése érdekében. Idegen környezetbe beilleszkedni nem könnyű, szerencsére mégsem okoztak sok problémát a kulturális különbségek. A többi önkéntessel való együtt-lakás (hét lány...) legfőbb hátránya az volt, hogy a házimunka el- illetve el nem végzésének konfliktusai mellett nem jutott sok személyes tér- és idő magamra. Palermo sem éppen a nyugalomról és a kikapcsolódási lehetőségekről híres, így még egy csendes parkot is nehezen talál az ember. Habár a munkatársakkal jó viszonyt sikerült kialakítani, nehezen szoktam hozzá az olasz munkamorálhoz. Az idő és a késés másféle értelmezést kapott, a munkamegbeszélések esetenként inkább „tea-délutánoknak” tűntek, ami során úgy éreztem, ilyen hozzáállással lehetetlen haladni a munkával. Ám mindennek megvolt a maga ideje és helye, sosem csúsztunk el határidőkkel, minden kitűzött feladat elvégzésre került, és bár akadt több olyan eset is, mikor az aznapi program pár órával egy rendezvény kezdete előtt derült ki, kissé stresszes állapotban, de sikeresen vettünk minden akadályt.

Nagyon sok emlékezetes élményben volt részem – bepillanthattunk az olasz kultúra mellett a senegáli közösség életébe is, mivel a fogadó szervezetünk nagy hangsúlyt fektetett a bevándorlók helyzetének és integrációjának segítésére. A legmeghatóbb élmény mindig az emberek nyitottsága és kedvessége marad, az, hogy teljes jogú tagként vehettem részt a helyi közösség életében, és rengeteg baráttra tettem szert.

blog: <http://adventuresinpalermo.blogspot.hu>

Somfai G. Balázs

► Magyarország ◀ Németország

Küldő szervezet

HVSF Magyar Önkéntesküldő Alapítvány
Budapest

Fogadó szervezet

Jugendsozialwerk Nordhausen e.V.
Németország

2010. május 19-én érkeztem meg Nordhausenbe, egy évre. Mondhatjuk, hogy ez Németország közepe, hiszen Tübingiában fekszik 44 ezer lakosú kisvárosom. Otthonom, Budapest után ez egy óriási váltás volt. Olykor nagyon hiányzott a nagyvárosi forgatag, a kulturális választék, s persze a család és a barátok. Lakhelyem egy úgynevezett „WG” – magyarul nem jól csengő – társbérlet volt. Érkezésemkor két lakótársam volt, Aylin Törökországból és Radek Lengyelországból. Később Orsi is csatlakozott hozzánk. A társaság időről-időre változott aszerint, hogy kinek-kinek hogy járt le a szolgálata, s jött helyére új önkéntes. Megfordult a társaságunkban Katerina, Ivana és Ema Macedóniából, Anne Norvégiából, Rosa Spanyolországból, és nem utolsósorban Vladimír Oroszországból. Szegről-végről mindannyian munkatársak is voltunk egyben. Munkáltatónk, a JugendSozialwerk szociális intézményeket tart fenn. Feladatai közé tartozik az idősek segítése, óvodák fenntartása, gyermek- és ifjúsági szabadidős tevékenységek szervezése. A szűkebb értelemben vett munkahelyem a Mobilè nevű élménypedagógiai központ volt, ami gyerekeknek és fiatal felnőtteknek kínált szabadidőprogramokat. Én a munkaidőm jelentős hányadát a 20 méter magas falmászó-toronynál, illetve az ún. „Hochseilgarten”-ben töltöttem. Az utóbbi egy 8-10 méteres magasságban lévő „kötél-játszótér”, ahol a csoport tagjainak különböző feladatokat kell megoldaniuk. A hangsúly a csapatmunkán van, hogy a résztvevők megtanuljanak együtt dolgozni és bízni egymásban. Falmászás, túrázás, kajakozás, ezek voltak a mindennapjaim alkotóelemei. Nap mint nap különböző háttérű emberekkel találkoztam, és dolgoztam együtt. Nem hittem, hogy a világ egyik legerősebb gazdaságával bíró országában ismerem meg a fogalmat: szegénység. Még önkéntes évem elején történt, hogy a (tág értelemben vett szervezetünkhöz) tartozó gyerekotthonban dolgoztam egy délután. Egy kisfiú – akit korábban még sosem láttam – azonnal papának szólított. Négy éves volt, nem tudott még beszélni. Egy „család” sokadik gyerekeként jött világra. Testvérei mind-mind állami gondozásban éltek. Ő is, és más gyerekek is csak arra vágytak, hogy valakinek legyen rájuk ideje, hogy valaki figyeljen rájuk, játsszon velük. Megrázó volt az újságokban csak szociális problémaként emlegetett emberi sorsokkal találkozni, őket megismerni. Azóta talán még jobban értékelem a saját életem.

blog: <http://blasiusindeutschland.blogspot.hu/>

Kukor Tamás

► Magyarország ◀ Szlovákia

Küldő szervezet

Fogadó szervezet

MMIK LOGÓ Ifjúsági Szolgálat
Szombathely

Zväz skautov maďarskej národnosti –
Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség
Szlovákia

2010. szeptember 1-jén kezdtem meg az egy éves projektemet Szlovákiában, Dunaszerdahelyen.

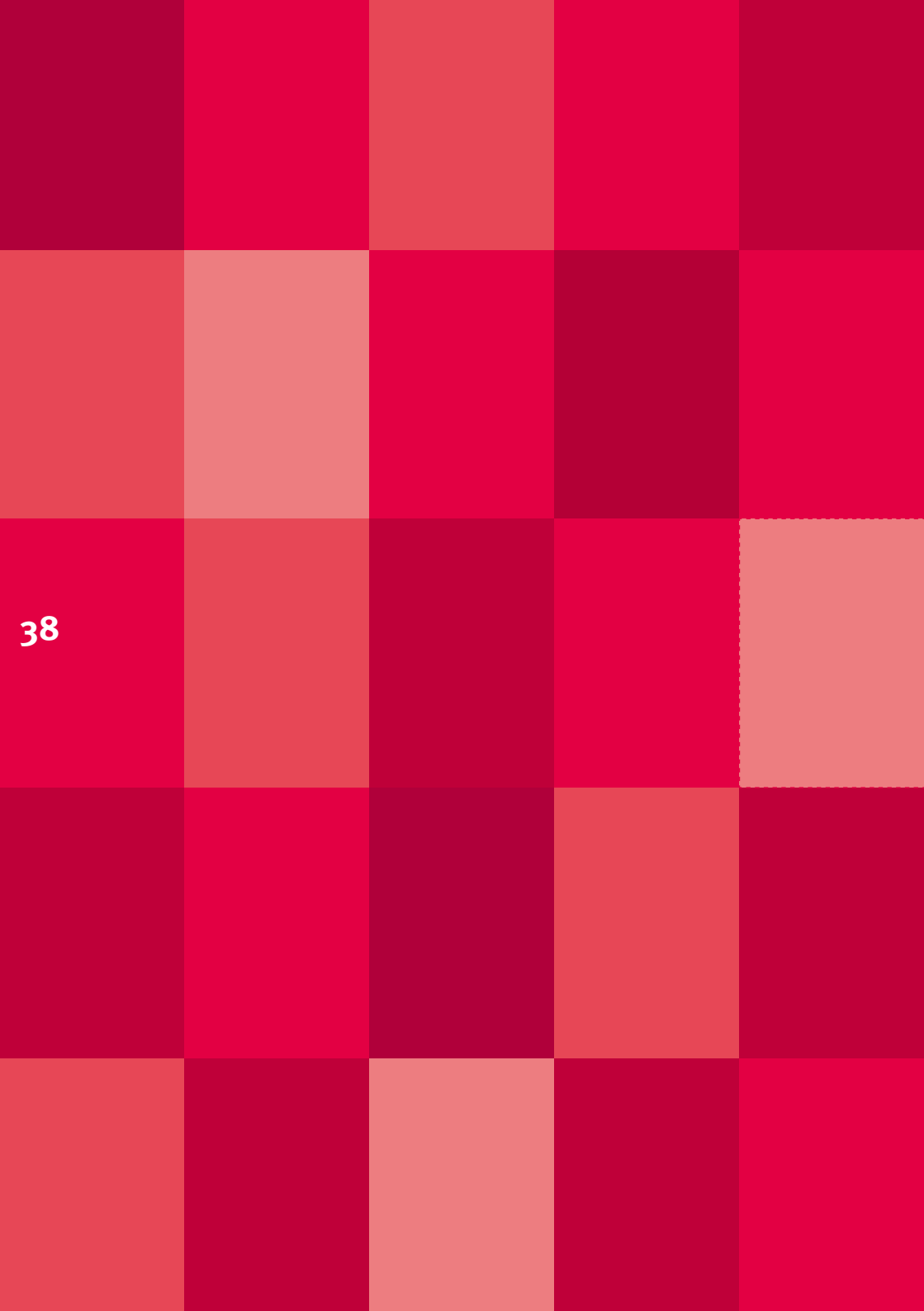
A Szlovákiai Magyar Cserkészszövetségben (SZMCS) a munka nagyon sokrétű. Részt vehettem rendezvények szervezésében és lebonyolításában (szövetségi, országos és nemzetközi rendezvények, táborok). Szlovákia déli részének különböző településein cserkészcsapatokat látogattam, így az egyes régiók kultúráját ismerhettem meg. Lehetőséget kaptam az SZMCS által kiadott Cserkész című újságban, mely egyúttal a különböző kárpát-medencei magyar cserkészszövetségek közös lapja, egy gyógynövény rovat vezetésére is.

Az EVS rengeteg élményt és tapasztalatot ad. Nem csak jó dolgokat él meg az önkéntes az egy év alatt. Megtapasztalhattam, milyen érzés volt, amikor elvállaltam a IV. Szövetségi Nagytábor élelmészvezető feladatát, ahol 10 napon keresztül 600 fiatal élelmészéért voltam felelős. Nem volt könnyű még a sok segítséggel sem! A nehézségek minden egyes feladatnál kisebb vagy nagyobb mértékben előkerülnek, ezek teszik edzettebbé és sikeresebbé az embert, hogy megtanulja az ilyen nehézségeket felismerni s kezelni, megoldani.

Rengeteg élményről, tapasztalatról, barátságról lehet mesélni az eltelt egy évről. Megtapasztaltam a határon túli magyarság értékrendjét, összetartását. Megismerkedtem a lengyel kisebbségi cserkészzel is. Rengeteg helyre eljutottam (Felvidéken, Magyarországon, Erdélyen belül) a szervezetnek köszönhetően. Öröm egy-egy rendezvényt előkészíteni, majd sikeresen végigvinni s lezárni. Sikerült megszerveznem és levezetnem öt alkalommal a „Cserkész Fitnesszt”, ahol pár cserkészingatlannál a bekapcsolódó fiatalok önkéntes munkájával több fejlesztést is megvalósítottunk. Az önkéntességgel mindenki annak a többletét nyeri, amennyit befektet. Amit megtanultam, az az, hogy ha valamibe nem kezdünk bele, akkor sosem tudjuk meg, mi lehet, mi lesz annak a vége. Az EVS egy olyan helyzet, amiben az önkéntes megismerheti önmagát, megtanul önálló döntéseket hozni, és azokért a felelőséget vállalni. Tapasztalatokat szerez. Személy szerint ezekben fejlődtem a legtöbbet.

Európai önkéntesnek lenni annyit tesz, hogy egy évre részben feladod azt, ami addig voltál, ugyanakkor többként térsz haza, mint mikor elindultál.

blog: <http://onkentessmunkadunaszerdahely.blog.hu/>

kreatív

Rosta Ágnes

► Magyarország ◀ Spanyolország

Küldő szervezet

Fiatal Alternatíva Társaság
Budapest

Fogadó szervezet

Conseyu de Mocadá de Xixón
Spanyolország

2011 júliusától 2012 áprilisáig voltam önkéntes Spanyolország északi részén, Gijónban.

Természetesen, mint csaknem mindenki más, én is Spanyolország déli részét részesítettem volna előnyben, viszont örök életemben hálás leszek, amiért északra kerültem, és megtanultam, hogy túl nagy ez az ország ahhoz, hogy Andalúziával azonosítsuk.

Gijón egy nagyjából Debrecen méretű város a Kantábriai-tenger partján (közvetlenül az Atlanti-óceán része) ahol egymást érik a sidreríák (almabor, melyet majdnem két meter magasból öntenek a pohárba, és húzóra kell meginni), hajnalban sirály-vijjogásra kelsz és nem álom az, hogy reggelente szörfözni jársz, délutánonként pedig strandra, télennyáron 15-20 fok van, és nem véletlenül „paraíso natural”, vagyis a természet paradicsomaként emlegetik a spanyolok. Lenyűgöző volt a táj, az emberek, a kultúra. Minden.

Az EVS megadta azt a nemzetközi környezetet, amiben olyannyira kitágul az ember szemlélete, fejlődik a személyisége, ugyanakkor a nyelvi fejlődés szempontjából is azt nyújtotta, amit vártam, hiszen főként spanyolokkal töltöttem a napjaimat. Egy ifjúsági irodában dolgoztam, ahol a napi szokásos feladatok mellett (adminisztráció, eurodesk ellenőrzése, az iroda által szervezett konferenciák, fesztiválok, ifjúsági csereprogramok segítése) elég nyitottak voltak a saját ötleteink megvalósítására is. Így minden héten tartottunk angol társalgási órát, önismereti tanfolyamot, forgattunk filmet, graffitiztünk falat, írtunk blogot. Az egyetlen nehézség a nyelvi problémáim voltak kezdetben, hiszen nem beszéltem spanyolul (a spanyolok meg angolul nem igazán), de 3-4 hónap után hála a sok türelemnek, friss barátoknak, tanulásnak, nyelvóráknak, ezen is túllendültem. Nehéz lenne kiemelni egy-két emléket, de az elsők között van a sok nagyszerű ember, akit megismertem, az óceán közelsége, az utazások keresztül az országon, a bulik, és az első olyan pillanat, amikor ráeszméltem, hogy gondolkodás nélkül folyamatosan beszélek spanyolul.

Sokkal érettebb lettem, magabiztosabb, jobban megismertem önmagamot. Olyan helyzetekbe, mint amilyenekbe ott kint kerültem, itthon sosem lettem volna, így érdekes volt figyelni néha magamat, hogyan reagálok, hogyan lehetnék jobb. Ennek nagy hasznát fogom venni majd a jövőben.

Elfogadóbb lettem mások iránt, Spanyolország előttünk jár a toleranciában, nekem úgy tűnt, kevésbé előítéletesek. A pozitív életszemléletüket is igyekeztem eltanulni, ugyanakkor északon ez együtt jár a szorgalommal.

blog: <http://agijon.blogspot.hu/>

Zsoldos Nóra

► Magyarország ◀ Hollandia

Küldő szervezet

HELPI Kecskeméti Ifjúsági Információs
és Tanácsadó Iroda **Kecskemét**

Fogadó szervezet

Stichting Don Bosco Youthnet
Nederland **Hollandia**

2012 július 22-től augusztus 21-ig önkénteskedtem Hollandiában, Rijswijkben. A hollandiai önkéntes munka keretében gyerekeknek szerveztük szabadidős tevékenységet. Ez egy gyerektábor volt, ahová a szülők minden reggel elhozták a gyerekeiket és a délutáni órákban értük jöttek. Én a 4-6 éves korcsoportba voltam beosztva. A négy hét során több alkalommal is egész napos programot szerveztem a 30 olykor 50 gyerek számára. Volt, amikor vizes játékot játszottunk velük a szabadban, ha az idő úgy engedte, és volt olyan is, amikor például szívószálból és színes papírból méhecskét készítettünk.

A program ideje alatt minden résztvevő országra rákerült a sor, amikor az összes önkéntesre és a házban lakókra főznie kellett. Ez körülbelül negyven főt jelentett. Én azt tanácsolnám bárkinek, aki külföldön hasonló feladatot kap, hogy ne mákos gubát akarjon készíteni desszertnek, mert nem fog sikerülni...)

Már a harmadik napon kollektíve úgy éreztük, hogy egy „kis családdá” alakultunk. Elmondhatatlanul jó érzés egy közösség részének lenni, nagyon sok barátot szereztem ez idő alatt. Nagyon élveztem a szabadidős játékokat a gyerekekkel, illetve a különböző szabadidős programjainkat. Amikor például tandembicikli-túrát tettünk, vagy lebicikliztünk a tengerpartra, vagy amikor éppen egy új városba látogattunk el.

Elképesztőnek találtam, ahogy a legapróbb részletekig mind a szabadidős, mind pedig a munkahelyi programok meg voltak szervezve. Ez nagyon tetszett és sok ötletet meríthettem belőle. Úgy érzem nyitottabbá tett ez a program és most már bátran megszólalok angolul is. És nem utolsósorban imádok biciklizni, pedig nem is tudtam róla...

Kovács Enikő

► Magyarország ◀ Lengyelország

Küldő szervezet

Messzelátó Egyesület Budapest

Fogadó szervezet

Centre for Youth Co-operation and
Mobility, Gdynia Lengyelország

A két hónapos EVS-es projektem számos új hasznos tapasztalatot, élményt nyújtott, sok kedves emberre, baráttra leltem, és nem tagadom, a szerelem is utolért, mondanom sem kell, a legnagyobb örömömré. Na de hogyan is vette kezdetét az én kis kalandom és minek köszönhettem azt, hogy 2011 nyarán 2 hónapot önkénteskedtem Gdyniában? Valaki visszamondta a projekten való részvételt, és új jelentkezőket vártak. Megpályáztam, és egyik hétfő reggel kaptam az e-mailt, hogy én vagyok az a szerencsés, aki veheti a cókémóját, és nekivághat a nagyvilágnak. Már a vasúti kalandjaim során megtapasztaltam azt a lengyel vendégszeretetet, amiről már korábban áradoztam nekem az ismerőseim. Nem beszélve arról, hogy milyen „csúcshuper” mentort rendeltem mellém. Szóval a segítő kezekben nem szűkölködtem, de azért én is próbáltam a legjobb formámat hozni. Önkéntes tevékenységem során egy tudományos centrumban segítkeztem, amit elsősorban gyermekeknek hoztak létre. Feladataim közé tartozott a kiállítási tárgyak és a rakoncátlan gyermekek felügyelete, workshopok szervezése, fotók készítése. Mivel imádom gyermekekkel foglalkozni, így ez a munka túlzottabb megterhelést nem jelentett számomra. Persze voltak nekem is nehezebb napjaim, amikor legszívesebben csapat-papot otthagya inkább a Balti-tenger homokos partján sütkeztem volna, de hát az ilyen megesik. De ilyenkor az ottani barátokkal, a többi EVS-es önkéntessel eltöltött egy-egy este jó gyógyír volt a bajokra.

Egy 4 fős lakásban szállásoltak el, ahol egy ukrán lánnyal, egy török és egy olasz sráccal laktam együtt a 2 hónap alatt. Szerencsére egy korosztály voltunk, és a problémákra, konfliktusokra könnyebben megtaláltuk a megoldást, így a mi négyes együttélésünk harmonikus volt. Az ottani önkéntesek és a munkahelyi kollegák közül sok mindenkit a szívembe zártam, és hiányoznak nagyon. Szerintem nemcsak én, hanem minden önkéntes érzi, hogy az önkéntes munka számos téren pozitív előremozdulást hoz az életünkbe. Az új barátok, új kultúra, utazások, a tréningek komolyabb-viccesebb pillanatai, a közös nevetések, beszélgetések még színesebbé és gazdagabbá teszik az életünket. Nem beszélve a munkahelyen megélt kisebb-nagyobb örömeimről, a pozitív visszajelzésekről. Nincs is nagyobb öröm, mikor próbálsz egy idegen nyelven megértetni magad a gyermekekkel, ők pedig próbálkoznak angolul beszélni hozzád. Nem egy viccesebb esetet tudnék felsorolni, amikor épp lengyelül próbáltam magam megértetni, kisebb – nagyobb sikerrel. De az az egy biztos, hogy ezek a pillanatok úgy bevésődtek a fejembe, hogy szerintem idősebb koromban is mosolyogva fogok visszagondolni rájuk.

Lakos Adrienn

► Magyarország ◀ Törökország

Küldő szervezet

Baranya Ifjúságáért Nonprofit Kft. Pécs

Fogadó szervezet

Başak Kültür ve Sanat Vakfı (Basak Culture and Art Foundation) Törökország

2008 szeptemberétől 2009 márciusáig 6 hónapot töltöttem el EVS önkéntesként Isztambulban, Törökországban.

A projekt során teljesen szabad kezet kaptunk, így a hozzám közelálló kézműves foglalkozás megvalósítását terveltem ki. 8-12 éves gyerekekkel dolgoztam együtt. Leginkább újrahasznosítható anyagokkal dolgoztunk, mindenfélével, amit otthon vagy a munkahelyen összegyűjtöttünk. Később angol nyelvi órákat is tartottam a gyerekeknek, ami a nyelvi nehézségek miatt nagy kihívást jelentett. De ugyanígy a heti program részét képezte az is, hogy egy napot a konyhában kellett tölteni főzéssel. A legnagyobb nehézség a nyelv volt. Én egyáltalán nem beszéltem törökül, ott pedig igen kevesen és keveset angolul. Az első 1-2 hét nagyon nehéz volt: nem tudtam megosztani az érzéseimet, gondolataimat, nehezen tudtunk kommunikálni a munkatársakkal, nehéz volt segítséget kérni, elmagyarázni dolgokat. De ha Mohamed nem megy a hegyhez, akkor a hegy megy Mohamedhez alapon a fél év végére folyékonyan megtanultam törökül.

Rengeteg jó élményre emlékszem. A török tea a Boszporusz partján; a zeneóra, ahol kicsit megtanultam egy török pengetős hangszere, a baglamen játszani; török ételeket enni és megtanulni a recepteket; beutazni Törökországot; megtanulni törökül; felfedezni egy ingyenes ebru (márványozás) kurzust; a mecsetekből áradó ezan hangja; a pezsgő élet Isztambul minden pontján; a török mentalitás; a modern buszközlekedés; a lenyűgöző táj; a török piacok; a „mindent a vásárlókért” eladói attitűd; az új barátok.

Egyvalamit megtanultam az EVS során, amit azóta is minden percben hasznosítok: nincs lehetetlen. Életemben először éltem külföldön, egy olyan országban, aminek nem beszéltem a nyelvét, ahol még soha nem voltam, olyan emberekkel laktam és dolgoztam együtt, akiket korábban nem ismertem. Egy 14 milliós városban kellett eligazodnom, nekem, aki egy 20.000-es kisvárosban nőttem fel. Olyan dolgokat tettem, amikről nem is gondoltam, hogy képes vagyok rá, és olyan helyzeteket oldottam meg, amikről korábban azt gondoltam, hogy lehetetlenség. A törököktől volt alkalmam azt is megtanulni, hogy hogyan kell lazán venni a dolgokat, és hogyan kell a sorsra bízni magunkat, ha épp arra van szükség, hiszen úgyis minden úgy lesz, ahogy lennie kell.

Nekem az EVS volt az indulópont. Más emberként jöttem haza. Egy olyan úton indított el, amin azóta is járok, tele kalandokkal, tanulással, lehetőségekkel, bátorsággal és hittel, hogy mindenre képes vagyok.

Horváth Attila Fodor Csilla

► Magyarország ◀ Olaszország

Küldő szervezet

Artemisszió Alapítvány
Budapest

Fogadó szervezet

Xena, centro scambi e dinamiche
interculturali **Olaszország**

Olaszország északkeleti régiójában Padova északi részén lakunk, 10 percre a belvárostól.

Egy kellemes barátságos Hostel egy teljes emeletét elfoglalja a 13, különböző országból érkezett résztvevő, így ennél kényelmesebben nem is történhetne az egymás közti kommunikáció.

Projektünk során a kerékpáros közlekedés, és az újrahasznosítás fortélyaiiban mélyedtünk el.

Rendszeresen, heti két napon, két különböző civil egyesületnél teszünk látogatást. A Zattera Urbana csoportnál a kerékpárszerelés gyakorlati lépéseit oktatták, a La Mente Communa nevű csapatnál pedig lámpát, asztalt, táskát, fogast, szobrokat készítettünk eredeti rendeltetésére már nem használható, kidobásra szánt bicaj alkatrészekből és más tárgyakból, rendszerint saját elgondolás alapján, egyedül, vagy kisebb csoportokban dolgozva, egymás ötleteit továbbgondolva.

Néhányan rövidfilmet forgattak, vagy képsorozattal fejezték ki a kerékpárhasználat előnyei és a mindennapi élet közt megélt párhuzamot. Többen, köztük jómagam is fiatalos értékrenden alapuló térképeket készítettünk a városba látogató ifjúságnak, itt élőknek, hol, milyen olcsó boltot, kerékpárszervizt, kerékpáros közlekedés során észrevehető padovai értékeket, utcai művészeti alkotásokat jelölve, melyek közül utóbbi online formában is elkészítettem, a későbbiek során alakítható, élő térkép elkészítésének ötletét alapul véve.

Szabadidőnk töltése során lehetőségünk nyílt számos kiállítás megtekintésére. Jártunk kortárs minimalista, hipszter rendezvényen, többéves hagyománynak örvendő, koncerttel egybekötött évről-évre egyre több itt élő nemzet jellegzetes étkeit-italait felvonultató ízbüszén, gyümölcs-, és bolhapiacon, Afrikában élő, valamint fogvatartottak által nejlon/ponyvahulladék felhasználásával készített használati tárgyainak bemutatóján, klubokban, egy nagyszabású, évenként megrendezésre kerülő, témába vágó újdonságokat, innovációkat felsorakoztató kerékpárexpón, új hagyományként emlegetett zombi-járáson, láttuk a város egyetemista központ jellegének köszönhető zajos frissdiplomások avatását, (és érdekességként) megéltük, amire a helyiek évek óta várnak: törvényi rendelettel szabályozták a parkokban történő kerékpárhasználatot, ami a helyi feketepiac burjánzó működésének hivatott végét venni.

Kivételesen egyöntetűen jelenthetjük ki, az összes résztvevő hasznos ismeretekkel, tapasztalatokkal gazdagodott. Önmagunkról, különböző nemzetekről, olaszul, angolul, és volt aki bicajozni tanult :) Bárkinek ajánlom egy hasonló programon való részvételt, vagy a Padovába történő látogatást, kihagyhatatlan, fergeteges!

Nagy Mariann

► Magyarország ◀ Észtország

Küldő szervezet

SZITI Egyesület Szeged

Fogadó szervezet

Päkapikk óvoda, Võru **Észtország**

2010 augusztusától 2011 augusztusáig voltam önkéntes Észtország délkeleti részében, Võruban. A kezdetektől csak Észtországban gondolkoztam, mint célország. Először is, mert ide az ember nem utazna csak úgy el magától, másodsor van tenger körülötte, harmadszor az időjárás miatt. Nem utolsósorban pedig maga a nyelv is érdekelt. Az egy év során egyetlen csoporttal dolgoztam, 3-4 évesekkel. Legfőbb feladatomban az volt, hogy segítsék a dajkának és az óvónőnek, és vigyázzak a gyerekekre, illetve játsszak velük. Még a kiutazás előtti tréningen hallottam a kulturális sokkról, amelyről azt gondoltam, hogy ez velem úgysem fog megtörténni. No, de természetesen ez nem így történt. Például az autósok. Az én városomban nem volt közlekedési lámpa, de ez nem zavart senkit, mert a közlekedés nagyon jó ott, sőt a gyalogos átkelőhelynél természetes, hogy az autós megáll. Ha valakinek születésnapja, névnapja van, nem pusztít szoktak adni, hanem megölelik. Ami a legfantasztikusabb volt: a közlekedés. A legnagyobb hóban (még annál is nagyobb, mint amit bárki is el tud képzelni) a távolsági busz képes időben, sőt még idő előtt is megérkezni a célállomásra. Meghatározó momentum, amikor magyar napot tartottam a dolgozóknak és a gyerekeknek. A dalok és videók mellett készítettem nekik lángost és csőröge fánkot, amik mind nagy sikert arattak. Bár úgy tűnt, hogy legjobban a lekváros lángos nyerte el a tetszésüket (hozzáteszem, ők keverték a feltéteket ilyen módon). A gyerekekkel túrógombócot készítettünk, zászlót festettünk, magyar dalt énekeltünk, lefekvéskor pedig magyar népmesét olvastunk fel észtül. Az észtek emberekkel való találkozás és beszélgetés is egy óriási élmény volt, hiszen mikor még itthon voltam, folyamatosan azt hallottam, hogy mennyire távolságtartóak és hidegek. De megérkezésem pillanatától kezdve cáfolták ezt a sztereotípiát. Beléptem egy kézműves körbe is, ahol megtanultam kötni és horgolni, és egy észtek énekkarba, akikkel fel is léptem. Óriási élmény volt megélni az északi időjárást: a telek odakint akár -20-30 Celsius fokosak is lehetnek. A többi önkéntessel amilyen sokféle helyről jöttünk, annyira jól összebarátkoztunk. Általában velük utazgattam: Lettország és Finnország mellett eljutottam Szentpétervárra is. Nagyon sok mindent tanultam a kint töltött egy év alatt, és sok mindenre rájöttem. Sokkal magabiztosabbá váltam, ha ki kell állnom valamiért, akár magamért is. A gyerek tanítottak meg arra, hogy legyen türelmes, és rugalmasabb. A barátaim által váltam még nyitottabbá, hiszen az egy év alatt nem csak Észtországot ismertem meg, hanem a többi önkéntes által a saját országukat és kultúrájukat is. Kreatívabb lettem, ami a projektemnek és az óvodai munkatársaknak köszönhető.

blog: esztorszagielem.blogspot.com

Saly Eszter

► Magyarország ◄ Finnország

Küldő szervezet

Compass Európai Ifjúsági Közösségért
Egyesület **Kaposvár**

Fogadó szervezet

CIMO **Finnország**

Az egész EVS hirtelen jött az életembe. 2008-ban kaptam lehetőséget arra, hogy szeptembertől 2009 márciusáig önkéntesként dolgozhassak egy finn kisvárosban, Kauhajokiban. Mindig is vonzódtak az északi országok, az ottani természet, az emberek, és mivel nagy Formula 1 rajongó is vagyok, és a finn pilóták a kedvenceim, így nem volt kérdés, megpályázom-e a projektet. Ez volt életem egyik legjobb döntése.

A projektem során elsősorban Kauhajoki város ifjúsági házában dolgoztam. Az ottani programok szervezésében vettem részt, ezen kívül helyi iskolákban mutattam be Magyarországot a diákoknak, illetve táncot tanítottam 9-14 év közötti kisiskolásoknak.

Minden kollégával jól kijöttem, a család pedig, akiknél laktam fél évig, nagyon hamar a második családommá vált. Talán az egyetlen nehézség a kommunikáció volt az ifjúsági házba járó gyerekekkel, mivel én nem beszéltem finnül, csak angolul. De idővel ez is változott és könnyebbé vált.

Az egész fél évemet életem egyik legjobb élményének könyvelem el, de talán a karácsony és a szilveszter a két kedvencem.

A karácsony azért, mert betekintést nyerhettem abba, hogy hogyan is ünnepel egy igazi finn család. A szilveszter pedig azért, mert a kollégákkal volt szerencsém együtt ünnepelni, és mivel egyórás időeltolódás van Magyarország és Finnország között, így ott egy órával korábban már éjfél ütött az óra, volt tűzijáték, pezsgő és ami még belefér. Aztán egy órával később csak nekem egy újabb tűzijátékot csináltak és egy újabb pezsgőt bontottak ki, hogy megünnepelhessem, hogy már otthon is újév van. Ezen kívül még azt is idesorolnám, hogy az egyik helyi általános iskolában, ahol 9-11 éveseknek tanítottam táncot, egy igazi nagy fellépés is volt, ahol előadták, amit tanultak tőlem... és még sorolhatnám a szebbnél szebb élményeket.

Azt hiszem, ez egy minden szempontból hasznos fél év volt, főleg önismeretileg. Elindultam egy olyan úton, ami tele volt váratlan helyzetekkel, feladatokkal egy idegen országban. Megtanultam, hogy képes vagyok bármilyen problémát megoldani. Rájöttem, hogy hamar barátkozom, és könnyen beilleszkedem az idegen közegben, és ha nem is a saját nyelvemen, de el tudok kommunikálni idegenekkel – idegen nyelven is.

blog: <http://finnorszag.blog.hu/>

Váczai Krisztina

► Magyarország ◄ Franciaország

Küldő szervezet

Egyesek Ifjúsági Egyesület Budapest

Fogadó szervezet

Mairie de Surzur Franciaország

2011 szeptemberében kezdtem az EVS-t Franciaországban, Bretagne-ban, ahol egy évet töltöttem.

A projektem nagyon változatos volt.

Több területen dolgoztam a kisvárosban, Surzur-ben:

- két általános iskolában tanársegédként;
- egy szabadidőközpontban gyerekekkel animátorként;
- idős emberek körében a Polgármesteri Hivatalon keresztül;
- egyéni projektem is volt: kulturális estek rendezése.

A nehézségek közé sorolom, hogy nagyon kevés velem egykorú fiatal volt a munkahelyemen, illetve a kisvárosban. A francia és a magyar szervezés-, illetve mentalitásbeli különbséget sem volt könnyű mindig áthidalni.

De az emberek nagyon kedvesek voltak velem, befogadtak, sok baráti kapcsolatom alakult ki.

A legnagyobb élmény a francia kultúra megismerése, a dél-franciaországi utazásom, a szállásom, egy régi paplak, az 56km-es tengerpart melletti futóverseny (56-os számú megyében laktam) volt.

Rengeteg mindent tanultam, tényleg. Nagyon gazdag egy év volt az EVS-em. Elég nehéz lenne mindet felsorolni: nyitottság, idegen környezetben való önállóság, értékrend, szemléletmód változása, egy másik nép mentalitásának megismerése...

Köszönet minden volt EVS önkéntesnek, aki megosztotta velünk az élményét.
Vágatlan verziók és még több élménybeszámoló: www.mobilitas.hu/flp